konsistens, efter tilsætning af vand og frysning, er af en sådan beskaffenhed, at produktet ikke alt for hurtigt opløses ved almindelig stuetemperatur, men holder sig frisk i et passende tidsrum.

I sag 64/81

angående en anmodning, som Finanzgericht Münster, IV. afdeling, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

NICOLAUS CORMAN & FILS SA, med hjemsted i Goé-Dolhain, Belgien,

mod

HAUPTZOLLAMT GRONAU (Forbundsrepublikken Tyskland),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af begrebet: »konsumis« som anført i artikel 6, stk. 1, litra c), tredje led, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1259/72 af 16. juni 1972 om afsætning af smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet (EFT 1972 II, s. 539), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2815/72 af 22. december 1972 (EFT 1972 (28.-30. 12.), s. 15), senest ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2819/74 af 8. november 1974 (EFT L 301, s. 21),

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. Touffait, dommerne Mackenzie Stuart og U. Everling,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: H. A. Rühl, ekspeditionssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Sagsøgeren i hovedsagen (herefter benævnt sagsøgeren) — et belgisk selskab — fik den 27. januar, den 4., 11. og 14. februar 1975 ved Zollamt Aachen-Autobahn-Süd fortoldet 80 007,5 kg smørfedt købt i og indført fra Belgien til Forbundsrepublikken Tyskland efter fremgangsmåden i forordning nr. 1259/72. Da den tyske køber, firmaet Otto Suwelack Nachfolger KG, ville anvende smørfedtet til fremstilling af konsumis, stillede det det under toldkontrol. På grund af det angivne anvendelsesformål opkrævede Zollamt det tyske monetære udligningsbeløb til den med 50 % reducerede sats — i alt 37 927,09 DM i medfør af artikel 20, litra a), i forordning nr. 1259/72, som ændret ved Kommissionens forordning nr. 1570/74 af 21. juni 1974 (EFT L 167, s. 29) om ændring af forordningerne nr. 1259/72 og nr. 218/74 for så vidt angår monetære udligningsbeløb gældende for salg af smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet.

Færdigvaren fremstillet af det tyske firma — en pulvertilberedning til fremstilling af konsumis — blev analyseret af Zolltechnische Prüfungs- und Lehranstalt München og Institut für Chemie der Bundesanstalt für Milchforschung i Kiel for at få fastslået, om den opfyldte kravene i artikel 6, stk. 1, litra c), tredje led, i forordning nr. 1259/72, som ændret ved forordning nr. 2815/72.

I medfør af denne bestemmelse kan smørret udelukkende forarbejdes til

— »pulvertilberedninger til fremstilling af konsumis henhørende under position ex 18.06 D eller ex 21.07 F i den fælles toldtarif, med indhold af mælkefedt på under 32 vægtprocent, og som er egnet til konsum uden anden behandling end tilsætning af vand og frysning«.

På grundlag af analyserapporterne fra disse to laboratorier fandt Zollamt Coesfeld — hvem kontrollen påhvilede i henhold til den forelæggende ret — »at smørfedtet ikke var blevet anvendt til det angivne formål, fordi der ikke af pulvertilberedningen kunne fremstilles konsumis på de fastsatte betingelser«. Som følge heraf pålagde Zollamt ved berigtigelsesafgørelse af 18. marts 1976, at der indbetaltes yderligere 37 918,80 DM i monetære udligningsbeløb.

Ifølge den forelæggende ret konkluderedes det nemlig i skønserklæringerne, at pulvertilberedningen ikke udgjorde en konsumis, der opfyldte forbrugerforventningen. Laboratoriet i Kiel udtalte: »Dersom anvendelsesformålet ikke var

blevet angivet, lod pulveret sig kun vanskeligt kvalificere som tilberedninger til konsumisfremstilling«. Rent generelt manglede den fremstillede is smag, ligesom konsistensen ikke var god, da der dannedes iskrystaller; endvidere fremgik det af skønserklæringen, at sukkerindholdet var lavere end normalt; det samme gjaldt indholdet af aromastoffer som vanillin og af emulgerings- eller stabiliseringsmidler. Tilberedningen indeholdt som fedtemulgeringsmiddel kun 1 % natriumcaseinat, der virker ustabiliserende på konsumis. Endvidere er det ifølge erklæringerne ualmindeligt, at dette emulgeringsmiddel tilsættes konsumis, der tilmed ikke kan bringes i omsætning i Forbundsrepublikken Tyskland; endelig er det ikke muligt at opnå en is af tilfredsstillende konsistens, da den hurtigt falder sammen efter at være udtaget af fryseren, idet de frosne og flydende bestanddele straks udskilles tydeligt og skarpt. Som følge heraf har isen hverken sin sædvanlige cremeagtige konsistens eller sin smagsmæssige værdi, som er af afgørende betydning, da det drejer sig om et nydelsesmiddel.

Sagsøgeren påklagede berigtigelsesafgørelsen og hævdede herved, at de tyske myndigheder stillede urimelige krav til pulvertilberedningen: ifølge sagsøgeren betyder udtrykket »apte à la consommation« eller »verbrauchsfähig« nemlig kun »spiselig« eller »ikke uegnet til konsum«, hvorimod det ikke betyder »egnet som nydelsesmiddel«. For den opfattelse taler især praktiske hensyn, idet udtrykket bør fortolkes ensartet i hele Fællesskabet, hvilket indebærer, at et produkt bør anses for »egnet til konsum«, såfremt det kan bringes i omsætning i en medlemsstat. I den foreliggende sag er pulveret egnet til konsum i Belgien, hvilket fremgår af en erklæring af 19. februar 1979 udstedt af Institut national belge pour le lait et les produits laitiers (det belgiske nationale institut for mælk og mejeriprodukter). Det fremgår yderligere af denne erklæring, at anvendelsen af natriumcaseinat er tilladt i fremstillingen af konsumis i Det forenede Kongerige, Italien og Benelux-landene, og i øvrigt mener den forelæggende ret, at forordning nr. 1259/72 ikke forbyder anvendelsen af dette tilsætningsmiddel. Forordningen stiller heller ikke minimumskrav til sukker-indholdet, vanillin-indholdet eller til rumfangsforøgelsen (der skyldes den ved frysningen indefrosne mængde luft).

Da denne klage blev afvist, indbragte sagsøgeren sagen for Finanzgericht Münster, som ved kendelse af 16. januar 1981 forelagde følgende tre spørgsmål for Domstolen, da den fandt, at den ikke havde tilstrækkelige oplysninger til at definere begrebet »konsumis« i fællesskabsretten:

1. Hvilke egenskaber skal »konsumis« besidde efter artikel 6, stk. 1, litra c), tredje led, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1259/72 af 16. juni 1972 om afsætning af smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet (EFT 1972 II, s. 539), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2815/72 af 22. december 1972 (EFT 1972 (28.-30. 12), s. 15), senest ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2819/74 af 8. november 1974 (EFT L 301, s. 21)? Er det tilstrækkeligt, at det frosne produkt er »spiseligt«, »ikke uegnet til konsum«, »ikke uegnet til menneskeføde« eller »ikke sundhedsfarligt«? Eller skal produktet herudover opfylde forbrugernes forventning eller

markedsopfattelsen, det vil sige accepteres af forbrugeren som konsumis, der normalt forhandles og omsættes?

2. Såfremt forbrugerforventningen eller markedsopfattelsen er afgørende:

   Er det tilstrækkeligt, at produktet i forarbejdningsstaten, i en hvilken som helst EF-medlemsstat eller endog i et tredjeland opfylder den herskende forbrugerforventning eller markedsopfattelse, eller skal det opfylde forbrugerforventningen eller markedsopfattelsen i samtlige EF-medlemsstater?

3. Er det herved afgørende, om produktet i en af de ovennævnte stater eller i samtlige EF-medlemsstater kan omsættes efter den dér gældende levnedsmiddellovgivning?

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitskontor den 23. marts 1981.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen har sagsøgeren, firmaet Corman, ved advokatfirmaet Ehle, Feldmann und Partner, Köln, hvis advokater har møderet for Oberlandesgericht Köln, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved J. Sack, medlem af den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, indgivet skriftlige indlæg.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95 ved kendelse af 15. juli 1981 henvist nærværende sag til tredje afdeling og besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

A — Sagsøgerens indlæg

Sagsøgeren har uddybet de anbringender, som allerede blev gjort gældende for den forelæggende ret.

Sagsøgeren gennemgår i første række fællesskabsreglerne og konkluderer, at »der ikke findes nogen bestemmelse, der i detaljer beskriver eller uddyber begrebet egnet til konsum«.

Dernæst hævder sagsøgeren, at ifølge de belgiske, italienske, hollandske, britiske og luxembourgske bestemmelser er det pågældende produkt lovligt og kan bringes i omsætning, mens det derimod ikke opfylder de tyske bestemmelsers krav om konsumis af 15. juli 1933 som ændret ved bekendtgørelse af 1. juli 1970 (BGBl. 1970, I, s. 1061).

For så vidt angår fortolkningen af begrebet »egnet til konsum«, mener sagsøgeren, at begrebet skal fortolkes »selvstændigt inden for rammerne af fællesskabsretten uden hensyn til analoge eller identiske nationale bestemmelser«.

Ifølge ordlyden af artikel 6 i forordning nr. 1259/72, som ændret ved forordning nr. 2815/74 skal færdigproduktet imidlertid have egenskaber, der »blot gør det 'egnet til konsum' i neutral forstand«, hvilket udelukker den af sagsøgte i hovedsagen (herefter benævnt sagsøgte) anlagte fortolkning, hvorefter produktet skal være »af en sådan art, at det giver den tyske forbruger en smagsmæssig nydelse«.

Ifølge sagsøgeren fremgår det ligeledes af den sammenhæng, hvori artikel 6 skal ses, at det væsentligste ved begrebet »egnet til konsum uden anden behandling end tilsætning af vand og frysning« er, at forarbejdningen kan bestå af tilsætningen af aromastoffer, stabiliseringsmidler og andre stoffer, der er udtømmende opremset, »forudsat produktet fortsat kan henføres under den position, hvortil det er bestemt«. Da det således drejer sig om et »mellemprodukt, der skal forarbejdes«, kan Fællesskabernes lovgivende myndigheder have taget et sådant forbrugersynspunkt i betragtning ved anvendelsen af udtrykket »egnet til konsum«.

Ifølge sagsøgeren kan det ligeledes udledes af hensigten med disse bestemmelser — således som det fremgår af betragtningerne i forordningerne nr. 1259/72 og nr. 232/75 — at kontrollen med, at smør til nedsat pris anvendes efter dets bestemmelse, skal kunne foretages, indtil produktet har fået sin »endelige form« i henhold til forordningen, hvilket ikke vil sige parat til konsum, men blot »produktets sidst konstaterede form, efter at det har gennemgået de forskellige i forordningen fastsatte stadier af behandling og forarbejdning«. Når først produktet således har fået sin »endelige form«, kan den sidste erhvervsdrivende forarbejde det endnu engang for at fremstille konsumis, der opfylder de krav i henseende til smag, der stilles af forbrugerne.

Sagsøgeren har anført, at det fremgår af de samlede aspekter vedrørende fortolkningen af bestemmelsen »egnet til konsum«, at forordningens formål — kontrollen — opfyldes, når »der ved anvendelsen/forarbejdningen af pulvertilberedningen bestemt til fremstilling af konsumis opstår et produkt af en bestemt sammensætning, der er egnet til konsum efter tilsætning af vand og frysning«. Der kan altså ikke stilles nogen yderligere betingelse inden for rammerne af den omtvistede forordning, der på dette stadium tager hensyn til forbrugerforventningen.

Fortolkningen »egnet til konsum = spiselig i neutral betydning« støttes ifølge sagsøgeren endvidere »af hensynet til særlige interesser og til ordningens anvendelse i praksis«. Det kan nemlig ikke påhvile fællesskabsmyndighederne at kontrollere i hver enkelt medlemsstat, hvor produktet udbydes til konsum, om det pågældende produkt, »der kan være et mellemprodukt, allerede accepteres af den lokale forbruger som et produkt, som opfylder de krav, han stiller til konsumis, der kan fortæres med nydelse«.

Sagsøgeren har endelig tilføjet, at muligheden for, at ordningen kan finde praktisk anvendelse i den enkelte medlemsstat, må vurderes »ud fra den mindste fællesnævner inden for Fællesskabet«. Da sagsøgeren dels mener, at dette kriterium opfyldes i hjemlandet Belgien, dels hævder, at produktet opfylder kravene i Belgiens lovgivning, gøres det gældende, at det med føje må antages, at de tyske myndigheder ved fortolkningen af det pågældende begreb ikke stiller strengere krav.

Følgelig har sagsøgeren foreslået, at den forelæggende rets spørgsmål besvares som følger:

»Første præjudicielle spørgsmål

Begrebet 'egnet til konsum', som er den egenskab, der kræves for mellemprodukter fremstillet i forbindelse med salg af smør til nedsat pris i henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1259/72 af 16. juni 1972 (EFT 1972 II, s. 539), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2815/72 af 22. december 1972 (EFT 1972 (28.-30. 12.), s. 15), senest ændret på det omtvistede tidspunkt ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2819/74 af 8. november 1974

(EFT L 301, s. 21) på grundlag af oplagret og solgt smør, der er forarbejdet i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, litra a), hvortil der er tilsat de i artikel 6, stk. 1, litra b), nævnte stoffer, og som, i medfør af artikel 6, stk. 1, litra c), tredje led, på de i denne bestemmelse anførte betingelser er blevet forarbejdet til pulvertilberedning til fremstilling af konsumis henhørende under den fælles toldtarifs positioner ex 18.06 D og ex 21.07 F, skal fortolkes således, at disse mellemprodukter er spiselige eller ikke uegnede til konsum uden anden behandling end tilsætning af vand og frysning, uanset senere behandling eller forarbejdning i forbindelse med fremstillingen af konsumis tilpasset det pågældende marked ved f.eks. at tilpasse smag, konsistens osv. til forbrugerens ønsker.

Andet præjudicielle spørgsmål

Dette spørgsmål skal ikke besvares, da forbrugerforventningen og markedsopfattelsen ikke er afgørende.

Tredje præjudicielle spørgsmål

Ligeledes er det uden betydning, om det mellemprodukt, der er omfattet af forordningen, kan bringes i omsætning i medfør af den i en af de pågældende medlemsstaters gældende levnedsmiddellovgivning«.

B — Kommissionens indlæg

Kommissionen har for det første anført, at denne sag bør behandles med støtte i Domstolens domme afsagt den 28. juni 1979 i sagerne 216/78, Beljatzky mod Hauptzollamt Aachen-Süd, og 217/78, Corman mod Hauptzollamt Aachen-Süd (Sml. 1979, s. 2273 hhv. 2287), der statuerer, at det monetære udligningsbeløb kan opkræves efterfølgende, når smørret ikke er blevet anvendt til det foreskrevne formål.

Efter dernæst at have gennemgået de gældende bestemmelser, når Kommissionen til den konklusion, at det således fremstillede pulver ikke blot skal opfylde alle betingelserne for tarifering under en af de anførte positioner i den fælles toldtarif, nemlig 18.06 D eller 21.07 F i den på det pågældende tidspunkt gældende version, men ligeledes skal kunne tariferes som konsumis — position 18.06 B eller 21.07 C — uden anden behandling end tilsætning af vand og frysning. Den nærer tvivl om, at den forelæggende ret har gjort sig den dobbelte betingelse for pulvertilberedningen helt klar, idet forelæggelseskendelsen indeholder et af sagsøgerens argumenter, der er »ukorrekt eller i det mindste forenklet« i den forstand, at det ikke tager hensyn til, at den afgørende faktor er forarbejdningen af produktet, »blot ved tilsætning af vand og frysning«, til konsumis henhørende under de ovennævnte positioner.

Kommissionen har afvist position 18.06 D, som, efter Kommissionens opfattelse, kun omfatter produkter på basis af kakao, og den mener, at det havde været ønskeligt, om den forelæggende ret først havde krævet bevis for, at det pågældende pulver rent faktisk var et produkt henhørende under positionerne ex 18.06 D eller 21.07 F, som blot ved tilsætning af vand og frysning kunne forarbejdes til en konsumis henhørende under position ex 18.06 B eller ex 21.07 C.

I så fald må det nemlig ifølge Kommissionen undersøges, om dette produkt er spiseligt, dvs. om det uden forarbejdning eller forædling kan leveres direkte til den endelige forbruger som konsumis. Det er altså ikke tilstrækkeligt, at produktet blot

er spiseligt eller endog »ikke uegnet til konsum«, det er nødvendigt, at det har disse egenskaber som konsumis: det må altså kunne anerkendes og accepteres som sådan.

Kommissionen mener, at denne opfattelse allerede fremgår af ordlyden i forordning nr. 1259/72, hvorefter »produktet helt klart skal fremtræde *som konsumis, der kan fortæres af den endelige forbruger*«. Den bekræftes yderligere såvel af sin betydning som af sin rækkevidde, idet formålet med denne bestemmelse indebærer, at det endelige produkt bør kunne fortæres som konsumis. Hvis det var tilstrækkeligt, at produktet blot var »spiseligt«, ville bestemmelsen i artikel 6 i forordning nr. 1259/72 nemlig ikke opfylde sit formål, dvs. undgå anvendelsen af smør til nedsat pris til andre formål end fremstilling af konsumis.

Fastlæggelsen af begrebet »konsumis« bør dog efter Kommissionens opfattelse ikke underkastes alt for strenge krav, idet den frie konkurrence bør være afgørende for en vares succes på markedet: definitionen bør derfor »afhænge af de minimumskrav, som et produkt skal opfylde for at kunne tariferes som konsumis«.

Definitionen bør, ifølge Kommissionen, ikke hvile på en national retsordens bestemmelser lige så lidt som på de forholdsvis lempeligste bestemmelser. De nationale bestemmelser har givetvis en dobbelt betydning i det foreliggende tilfælde. Hvis det på den ene side fastslås, at en vare ikke kan bringes i omsætning som konsumis i noget land, er den givet ikke »egnet til konsum«; på den anden side må det gælde modsætningsvist, at hvis denne vare kan bringes i omsætning som konsumis i en medlemsstat, »kan det heraf udledes, at det højst sandsynligt drejer sig om et produkt egnet til konsum«. Således kan de nationale bestemmelser allerhøjst være vejledende, og begrebet »egnet til konsum« bør derfor defineres ud fra de af forbrugeren i Fællesskabet stillede minimumskrav, således som de i øvrigt fremgår af forordning nr. 232/75.

Da konsumis imidlertid spises som dessert, har smagen — sød, aromatiseret — såvel som konsistensen, ifølge Kommissionen, stor betydning; konsumis må således ikke smelte og meget hurtigt udskilles i flydende og faste bestanddele. Derimod er andre egenskaber af mindre væsentlig betydning. Dette gælder således smagen på tungen, det normale indhold af vanillin eller rumfangsforøgelsen, der skyldes den ved frysningen indefrosne mængde luft, og den hastighed, hvormed isen smelter.

Det er Kommissionens opfattelse, at disse kriterier bør gøre det muligt for den forelæggende ret at træffe en afgørelse, og det er følgelig ikke nødvendigt at undersøge, hvilke andre krav der kan stilles til konsumis — som f.eks. isens egnethed til konsum — da det påhviler de nationale domstole i hver enkelt tilfælde at afgøre, »om et produkt kan betragtes som konsumis ud fra ovennævnte kriterier«.

Som følge heraf har Kommissionen foreslået, at de af den forelæggende ret stillede spørgsmål besvares som følger:

»1. Pulvertilberedninger under den fælles toldtarifs positioner ex 18.06 B eller ex 21.07 F (tidligere version), der er bestemt for fremstillingen af konsumis i henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1259/72,

omfatter udelukkende produkter, der, efter tilsætning af vand og frysning, kan betragtes som konsumis henhørende under den fælles toldtarifs positioner ex 18.06 B eller ex 21.07 C, og som umiddelbart er egnet til konsum.

2. Produktets egnethed til konsum defineres ud fra de minimumskrav, som en forbruger i Fællesskabet stiller til konsumis. I den forbindelse kan det være et væsentligt indicium, om et produkt kan bringes i omsætning som konsumis efter en medlemsstats nationale retsorden. Derimod er et produkt ikke egnet til forbrug, hvis det ikke kan bringes i omsætning under denne betegnelse i nogen medlemsstat.

3. Et produkt, hvis smag ikke er udpræget sød eller aromatiseret, eller som ved smeltning meget hurtigt udskilles i to bestanddele, flydende og fast, opfylder ikke minimumskravene til konsumis i den i forordning nr. 1259/72 anførte betydning.«

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 15. oktober 1981 er der afgivet mundtlige indlæg af sagsøgeren i hovedsagen Nicolaus Corman & Fils, ved advokat Ulrich C. Feldmann, Köln, samt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Jörn Sack som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. november 1981.

Præmisser

1 Ved kendelse af 16. januar 1981, indgået til Domstolen den 23. marts 1981, har Finanzgericht Münster i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål angående bl.a. fortolkningen af udtrykket »konsumis« efter artikel 6, stk 1, litra c), tredje led, i Kommissionens forordning nr. 1259/72 af 16. juni 1972 (EFT 1972 II, s. 539) om afsætning af smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet som ændret ved Kommissionens forordning nr. 2815/72 af 22. december 1972 (EFT 1972 (28.-30. 12.), s. 15), senest ændret ved Kommissionens forordning nr. 2819/74 af 8. november 1974 (EFT L 301, s. 21) (herefter benævnt »den ændrede forordning nr. 1259/72«).

2 Disse spørgsmål er stillet under en sag mellem en belgisk virksomhed, der eksporterede smørfedt, som af en tysk virksomhed skulle anvendes til fremstilling af en pulvertilberedning, der ved tilsætning af vand og frysning skulle forarbejdes til konsumis, og Hauptzollamt Gronau, der opkrævede monetære udligningsbeløb med den fulde sats og ikke med den reducerede sats på 50 % i medfør af den ændrede forordning nr. 1259/72. Hauptzollamt begrundede dette med, at smørfedtet ikke, i overensstemmelse med formålet, var blevet forarbejdet til en pulvertilberedning, der kunne anvendes til konsumis, hvorfor produktet ikke kunne henføres under positionerne ex 18.06 D eller ex 21.07 F i den fælles toldtarif.

3 Ifølge Hauptzollamt førte analysen af de omtvistede pulvertilberedninger, der på toldmyndighedernes foranledning blev foretaget af speciallaboratorier, nemlig til den konklusion, at produktet ikke var egnet til konsum som konsumis uden anden behandling end tilsætning af vand og frysning. Det fremgik af analysen, at tilsætningen af smags- og sødestoffer og indholdet af binde- og emuleringsmidler samt færdigproduktets stabiliseringsgrad ikke opfyldte kravene til betegnelsen »konsumis«. Under hensyn til resultatet af analysen forelagde den nationale ret følgende tre spørgsmål for Domstolen:

1. Hvilke egenskaber skal »konsumis« besidde efter artikel 6, stk. 1, litra c), tredje led, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1259/72 af 16. juni 1972 om afsætning af smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet (EFT 1972 II, s. 539), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2815/72 af 22. december 1972 (EFT 1972 (28.-30. 12.), s. 15), senest ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2819/74 af 8. november 1974 (EFT L 301, s. 21)? Er det tilstrækkeligt, at det frosne produkt er »spiseligt«, »ikke uegnet til konsum«, »ikke uegnet til menneskeføde« eller »ikke sundhedsfarligt«? Eller skal produktet herudover opfylde forbrugernes forventning eller markedsopfattelsen, det vil sige accepteres af forbrugeren som konsumis, der normalt forhandles og omsættes?

2. Såfremt forbrugerforventningen eller markedsopfattelsen er afgørende:

   Er det tilstrækkeligt, at produktet i forarbejdningsstaten, i en hvilken som helst EF-medlemsstat eller endog i et tredjeland opfylder den herskende

forbrugerforventning eller markedsopfattelse, eller skal det opfylde forbrugerforventningen eller markedsopfattelsen i samtlige EF-medlemsstater?

3. Er det herved afgørende, om produktet i en af de ovennævnte stater eller i samtlige EF-medlemsstater kan omsættes efter den dér gældende levnedsmiddellovgivning?

4 De tre spørgsmål har i det væsentlige til formål at bringe klarhed over betydningen i fællesskabssammenhæng af udtrykket »egnet til konsum« efter artikel 6, stk. 1, litra c), tredje led, i den ændrede forordning nr. 1259/72, der bestemmer, at smør, der sælges i henhold til denne forordning og i overensstemmelse med dens formål, kun kan forarbejdes til:

»pulvertilberedninger til fremstilling af konsumis henhørende under position ex 18.06 D eller ex 21.07 F i den fælles toldtarif, med indhold af mælkefedt på under 32 vægtprocent, og som er egnet til konsum uden anden behandling end tilsætning af vand og frysning«.

5 Denne formulering indebærer, at pulvertilberedningen fremstillet af smør skal opfylde alle de nødvendige betingelser for at henføre produktet under en af de ovennævnte positioner i den fælles toldtarif, dvs. at pulvertilberedningen blot ved tilsætning af vand og frysning skal kunne forarbejdes til et færdigprodukt i form af konsumis.

6 Hvis man indledningsvis holder sig til de forklarende bemærkninger til den fælles toldtarif, indebærer begrebet »egnet til konsum«, at der kun kan stilles begrænsede krav til kvaliteten af en konsumis i henhold til de nævnte toldpositioner. At færdigproduktet henføres under positionerne 18.06 »chokolade og chokoladevarer samt andre næringsmidler med indhold af kakao« og 21.07 »tilberedte næringsmidler, ikke andetsteds tariferet« viser nemlig, at det skal indtages som næringsmiddel, hvilket betyder, at produktet hverken må være uegnet til menneskeføde eller sundhedsfarligt.

7 Dernæst bemærkes, at det i henhold til forordning nr. 1259/72 fastslås, at det produkt, der fremstilles ved blot at tilsætte vand til en pulvertilberedning

fremstillet på grundlag af smørfedt samt ved frysning heraf, betragtes som »konsumis ... egnet til konsum« uden anden behandling end den her nævnte. Det følger heraf, at produktet skal kunne indtages som konsumis, dvs., at smagen klart skal være sødlig eller aromatiseret, og at produktet skal kunne holde sig i et rimeligt tidsrum i henseende til konsistens og friskhed. Set i denne sammenhæng er et produkt uden smag, hvis konsistens hurtigt nedbrydes ved næsten øjeblikkelig smeltning og opløsning i sine bestanddele, ikke konsumis egnet til konsum i henhold til den ændrede forordning nr. 1259/72. Dette bekræftes i øvrigt af Kommissionens senere forordning nr. 232/75 af 30. januar 1975 om salg til nedsat pris af smør beregnet til fremstilling af konsumis (EFT L 24, s. 45), hvorefter det kræves, at isen indeholder en eller flere smagsstoffer samt emulgerings- eller stabiliseringsmidler.

8 Disse minimumskrav kan udledes af bestemmelserne i den fælles toldtarif sammenholdt med forordning nr. 1259/72. Der er altså tale om fællesskabsretlige bestemmelser, hvis betydning og rækkevidde ikke skal fastlægges ved en henvisning til medlemsstaternes ret. Principielt gælder det efter det EF-retlige system, at bestemmelserne heri ikke materielt skal udformes ud fra et nationalt retssystem eller flere af disse systemer uden udtrykkelig bestemmelse. I den foreliggende sag vil enhver national afvigelse fra Fællesskabets kvalitetskrav bevirke, at den ændrede forordning nr. 1259/72 ikke får ensartet virkning og ikke opfylder sit formål, nemlig fremme afsætning af smørlagrene til nedsat pris til visse forarbejdningsindustrier. En sådan afvigelse vil nemlig gøre det muligt at nedsætte de monetære udligningsbeløb ved handelen med produkter, der ikke nødvendigvis har samme anvendelsesformål som det, der i henhold til forordningen omfattes af en særlig fordelagtig sats.

9 Som følge deraf vil de af Finanzgericht Münster forelagte spørgsmål være at besvare således, at pulvertilberedninger under position ex. 18.06 D eller ex. 21.07 F i den fælles toldtarif bestemt for fremstilling af konsumis i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), tredje led, i Kommissionens forordning nr. 1259/72, som ændret ved Kommissionens forordning nr. 2815/72, senest ændret ved Kommissionens forordning nr. 2819/74 af 8. november 1974 udelukkende omfatter produkter, der kan forarbejdes til konsumis uden anden behandling end tilsætning af vand og frysning. Egnethed til konsum i form af konsumis i

henhold til den nævnte forordning defineres på fællesskabsplan ved en forarbejdningsgrad af råvaren, der bevirker, at den udelukkende kan anvendes til fremstilling af konsumis, dvs. et produkt, der tydeligt bærer præg af at være sødet eller aromatiseret, og hvis konsistens, efter tilsætning af vand og frysning, er af en sådan beskaffenhed, at produktet ikke alt for hurtigt opløses ved almindelig stuetemperatur, men holder sig frisk i et passende tidsrum.

Sagens omkostninger

De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Münster ved kendelse af 16. januar, for ret:

Pulvertilberedninger under position ex 18.06 D eller ex 21.07 F i den fælles toldtarif bestemt for fremstilling af konsumis i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), tredje led, i Kommissionens forordning nr. 1259/72, som ændret ved Kommissionens forordning nr. 2815/72, senest ændret ved Kommissionens forordning nr. 2819/74 af 8. november 1974 omfatter udelukkende produkter, der kan forarbejdes til konsumis uden anden behandling end tilsætning af vand og frysning. Egnethed til konsum i form af konsumis i henhold til den nævnte forordning defineres på fællesskabsplan ved en forarbejdningsgrad af råvaren, der bevirker, at den udelukkende kan anvendes til fremstilling af konsumis, dvs. et produkt, der tydeligt bærer præg af at være sødet eller aromatiseret, og

hvis konsistens, efter tilsætning af vand og frysning, er af en sådan beskaffenhed, at produktet ikke alt for hurtigt opløses ved almindelig stuetemperatur, men holder sig frisk i et passende tidsrum.

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. januar 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

A. Touffait
Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 19. NOVEMBER 1981 [1]

Høje Domstol.

Den anmodning om præjudiciel afgørelse, hvorom jeg i dag skal fremsætte forslag til afgørelse, udspringer af følgende faktiske omstændigheder.

Sagsøgeren i hovedsagen, et belgisk selskab, ansøgte i januar og februar 1975 Zollamt Aachen-Autobahn-Süd om ekspedition til frit forbrug af flere partier smørfedt med en samlet vægt på ca. 80 tons, som sagsøgeren efter fremgangsmåden i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1259/72 af 16. juni 1972 om afsætning af smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet (EFT 1972 II, s. 539) havde købt og indført fra Belgien til Forbundsrepublikken Tyskland. Samtidig ansøgte sagsøgerens aftager — det tyske firma Dr. Otto Suwelack Nachfolger KG — om, at varepartiet måtte blive stillet under toldkontrol, da smørfedtet skulle anvendes til fremstilling af konsumis efter bestemmelserne i den nævnte forordning. Zollamt efterkom ansøgningerne og opkrævede med henblik på det angivne anvendelsesformål i medfør af artikel 20 i forordning nr. 1259/72 — som ændret ved forordning (EØF) nr. 1570/74 (EFT L 167 af 22. 6. 1974, s. 29) — udligningsbeløb efter den reducerede sats på 50 %, i alt 37 927,09 DM.

1 — Oversat fra tysk.